

המור השביעי

"מפרע" והפצצה

בראותנו אדם ושכלו כבוי
 ודרכי הגיונו שבורות קו,
 אומרים אנו: אין האדם שפוי
 ואינו אחראי למעשיו.

כך. ובכל זאת יורשה נא אולי מן הצד
 (בלי לפגוע חלילה בכבוד
 חסינות טרופו של משליך הפצצה)
 הערה של אגב לסוות.

להעיר כי אותו בחורון בר מעוף
 שפמעט כסה דם את הכנסת כלה,
 יש לדון עליו לא רק מצד הטרופי,
 יש אולי לראותו גם מצד הנבלה.

כי נדמה שמרב הנבנה נהירה
 למצב הנפשי, קצת הסכנו — או לא? —
 מלתפס את מדת השפלות היחירה
 שבפשע הזה שרק נס הגבילו.

טוב היה לו שמע הבחור, בשיתות
 שסביבו ובדברי כתבים וצופים,
 קצת יותר הנבות של סלידה ופחות
 פסיכולוגיה, בשאיר משהו לרופאים.

אילו כך הדבר, אולי יש לשער
 כי היה הוא לעת הופיעו לפני דין
 מתמם קצת פחות ומפחד קצת יותר
 ואפילו אולי משתפה בלא יודעים...

לא, אין איש מבקש כי תפל שעה
 מראשו. רק חבל כי יש רשם (לא כן?)
 שזריקת רמונים ממדומי עזרה
 היא מין קו פסיכולוגי עדין ומענג.

המשפט הפלילי, האדיש כמדע,
 הוא אחד השגי הרבותו של אדם.
 אבל אין הוא תחליף לחמת העדה,
 לחמה הטבעית על שופכי הדם.

כי ישנם "מפרעים" מן הסוג הפלילי
 (זה חל גם על אלו סוגים אחרים)
 היודעים כי "סטיות" גט... וכי בעליל
 יש פצצה שהיא צרף נפשי חברים.

מפרעים אשר טוב לו הקדם והברר
 להם (יש ונראים הם שפויים למדי)
 שעם כל הכבוד לטרופי המשער
 לא תמיד זה צדוק לגוול הנדאי.

אין זה רק ענינו של הענש, זה גם
 הרסון שסודו אורית החברה,
 אלו עצם הפשע מעיר את לחם
 של רגשי הסלידה והגובת העברה.

זה היה מה נשם קצת בולם ומשקים
 מפרעים ועוזר במדה מבהקה
 להפחית את מדת דוויקותם בתפקיד
 ולהקריא תפרעות עוד לפני הבדיקה.